

Stanislava Kočalková

Princezná z Divnej krajiny

Kde bolo, tam bolo ...

nie, nie, tak to nebolo ...

Počkajte, hneď si spomeniem,

Rozprávku krajšie uvediem.

Za šiestimi horami,

zavretými dverami,

v krajine kde ešte nebol si,

lebo z mapy zmizla akosi,

žil Múdry kráľ, Dobrá kráľovná

a ich krásna dcérka: Zlovoľná.

Zlovoľná! To je ale slovo, páni!

Ani ja som nevedela,

čo to znamená.

No „vygooglila“ som ho ešte vlani,

prezradím vám teda,

aká bola princezná.

Zlovoľný je, kto zlú vôľu má,

nad dobrými činmi nedumá.

Radšej zlé voľačo vyparátí,

a potom sa rýchlo dakde stratí.

Taká bola princezná

- postrach celej rodiny,

služobníctva, dvoranov,

ba i celej krajiny.

Mamke jazyk vyplazila,

keď ju predtým urazila.

Neposlúchla, že má spať,

vraj celú noc sa treba hrať.

Ani kráľovského otca nešetrila.

Hroznú grimasu mu uštedrila,

keď chcel, aby sa naučila gramatiku,

jednoduché počty, či aspoň rétoriku.

Kuchárke ukryla varechu,

a k tomu poskákala po plechu.

Záhradníkovi dupala po hriadke,

paradajky hádzala po priadke.

Prečo bola taká?

Kto ju tak zle vychoval?

Nebola to kráľovná,

ani veľactený kráľ.

Nikto za to nemohol,

zlý osud ich premohol.

Keď sa princeznička táto narodila,

prizvaná sudička práve maródila.

Namiesto nej prišla iná, čudná,

povedala: „Táto krajina je nudná!

A tak nech sa niečo deje

v tejto hlúpej nudnej diere,

vravím, že ty princezná,

budeš sa volať Zlovoľná.“

Už roky platilo v tejto krajine,
že veľmi záležalo na mene.
Kto aké meno mal,
presne takým sa stal.
Meno nededilo sa
z otca na syna,
vždy pridelila ho
sudička prizvaná.

A tak, márna bola rodičov snaha,
bo taká je pravda prostá a nahá,
že princezná sa nezmenila,
ani keď detské mašle odhodila.

Našťastie, v rozprávkach tak to býva,
že sa v nich šťastný koniec skrýva:

V susednej krajine princ Matúš býval,
bol učený a na správy sa díval.
Videl, čo za div
u susedov deje sa,
a zakročil skôr
než niečo vážne zmelie sa.

I povedal kráľovi z Divnej krajiny:
„To, že tak trpíš, má dôvod jediný!
To prekliatie má na svedomí zákon,
čo zaviedol tvoj pra-pra-dedko Áron.
No teraz ty si kráľom krajiny,
zmeň vaše ďalšie dejiny!“

Zahanbil sa kráľ, že cudzinec,
pozná lepšie históriu jeho ríše,
než najlepší jeho učenec
i historik, čo o nej píše.

Nevedel, že taký zákon existuje,
Myslel si, že dáka iná kliatba tu je.

Zrušil teda zákon ihneď zrána,
a hneď nato priletela vrana,
ktorá zakrákala novú správu,
že princezná kosí trávu.

Vraj zlá dievka?
Usilovná včielka!
„Taká bola v skutočnosti!“
zvolal Matúš od radosti.

Princezná - dnes už milá,
na svadbu hneď privolila.
Spolu múdro vládli,
to najhoršie už zvládli.

Je jedno, či si Samko Smutný,
Katka Skúpa, Miško Čudný.
Nezáleží na mene, ani na svetri,
hlavné je len to, čo máš vo vnútri.